

Sygn. akt II KZ 21/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki

w sprawie **T. J.**

skazanego z art. 145 § 2 kk z 1969r.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 czerwca 2013 r.,

zażalenia oskarżyciela posiłkowego J. S.

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 maja 2013 r., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie VIII K .../90 b. Sądu Rejonowego w Ł.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia kolejnego wniosku oskarżyciela posiłkowego J. S. o wznowienie postępowania w sprawie VIII K ../90 b. Sądu Rejonowego w Ł., podając jako przyczynę odmowy to, iż we wniosku takim strona powinna wskazać okoliczności, które stanowiłyby podstawę wznowienia, zaś te, które zostały podniesione przez oskarżyciela posiłkowego nie mieszczą się w ustawowych podstawach wznowienia określonych w Rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego.

W zażaleniu wniesionym na to zarządzenie oskarżyciel posiłkowy nie sprecyzował żadnego konkretnego zarzutu odwoławczego, a jedynie raz jeszcze

opisał okoliczności wypadku, któremu uległ w dniu 6 grudnia 1989 r., tak jak je odtworzył po latach. Jednocześnie w przedostatnim zdaniu swego pisma, zatytułowanego zażalenie, J. S. przyznaje, iż innych okoliczności nie jest w stanie podać, a zatem, nie może spełnić wymogu, o którym mowa w zaskarżonym zarządzeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone zarządzenie jest zasadne, a zatem należało utrzymać je w mocy. Po pierwsze, oskarżyciel posiłkowy nie przedstawił w swym zażaleniu żadnego konkretnego zarzutu odwoławczego, którego podzielenie mogłoby prowadzić do wzruszenia kwestionowanego zarządzenia. Po drugie, organ wydający zarządzenie oparł je na słusznym założeniu, iż to osoba wnioskująca o wzruszenie prawomocnego wyroku powinna wskazać jedną z ustawowych podstaw uzasadniających wznowienie postępowania (chyba, że w sprawie zachodzi jedna z tzw. bezwzględnych przyczyn uchylecia orzeczenia, nakazująca wznowienie postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.). Nie idzie przy tym o obciążenie tej osoby obowiązkiem precyzyjnego zakwalifikowania jej żądania (tj. wskazania konkretnego przepisu, który stanowiłby podstawę wznowienia), ale po prostu o podanie sądowi, choćby w prostych słowach, takich okoliczności, które potencjalnie mogłyby zostać uznane za ustawową podstawę wznowienia. Wymogu takiego w oczywisty sposób nie spełnia pismo J. S., złożone w dniu 8 lutego 2013 r. do Sądu Apelacyjnego, do którego to pisma odwołując się oskarżyciel posiłkowy żąda wznowienia postępowania. Istotne jest również to, że przed kilkoma miesiącami oskarżyciel posiłkowy w oparciu o pismo o podobnym charakterze, nie podając żadnych konkretnych okoliczności, które mogłyby wskazywać na istnienie ustawowych podstaw do wzruszenia prawomocności wyroku, żądał już wznowienia postępowania, a wyznaczony dlań wówczas pełnomocnik z urzędu, posiadający uprawnienia adwokackie, po zbadaniu akt sprawy nie znalazł żadnych podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Przewodniczący II Wydziału Odwoławczego Sądu Apelacyjnego zasadnie odmówił zatem przyjęcia kolejnego pisma oskarżyciela posiłkowego jako wniosku o wznowienie postępowania. W podobnej konfiguracji procesowej Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie

postępowania, stwierdzając w tezie swego postanowienia z dnia 28 maja 2009 r., III KZ 22/09 (OSNKW 2009, z. 7, poz. 59), iż: „*W ramach kontroli warunków formalnych wniosku o wznowienie postępowania badaniu podlega, między innymi, wskazanie podstaw do wznowienia postępowania. Z przejętego do postępowania wznowieniowego art. 530 § 2 in fine k.p.k. (art. 545 § 1 k.p.k.) wynika, że odmowa przyjęcia kasacji może nastąpić, gdy oparto ją na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Stosując ten przepis odpowiednio w postępowaniu o wznowienie postępowania należy przyjąć, że również odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania może nastąpić, gdy we wniosku wskazano inne podstawy niż wymienione w art. 540 i art. 540a k.p.k.*” W drodze rozumowania *a minori ad maius* można zatem przyjąć, iż podobną decyzję podjąć należy, gdy wnioskujący nie tylko, iż podaje okoliczności nie stanowiące podstaw wznowienia, ale wręcz nie podaje żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić taką podstawę. Zwrócić należy także uwagę na ten fragment uzasadnienia cytowanego wyżej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2009 r., w którym stwierdzono, że „*w sytuacji, gdy z wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez stronę wyraźnie wynika, że domaga się wznowienia postępowania w oparciu o inne powody niż wymienione w art. 540 i art. 540a k.p.k., to wówczas nie ma potrzeby wzywania strony do uzupełnienia wskazanego braku formalnego wniosku, czy też rozpoznawania złożonego równocześnie wniosku o wyznaczenie z urzędu adwokata albo radcę prawnego do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania*”. Także i w konfiguracji procesowej takiej, jak występująca w niniejszej sprawie, wzywianie do wyeliminowania braków formalnych o charakterze usuwalnym albo wyznaczanie kolejnych fachowych pełnomocników miałyby się z celem i mnożyłoby tylko społeczne koszty. Oczywiście, stanowisko Sądu powinno ulec zmianie, gdyby w pismach oskarżyciela posiłkowego pojawiły się jakiegokolwiek elementy mogące świadczyć o tym, że podmiot fachowy byłby w stanie przyporządkować je pod jedną z ustawowych podstaw prawnych wznowienia postępowania.

Z przytoczonych wyżej przyczyn zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

